

Futbol Hastalığı

— sahara · 21 Şubat 2021

Öğretmen Okulunu neşeli, kıpır kıpır hareketli bir şehirde okudum. Trabzon'da. Trabzon'da futbola aşırı ilgi vardı. Gençlerin ilgi duydukları biricik spor dalıydı futbol. Bu ilgi halen devam artarak etmektedir... Benim doğup büyüdüğüm kent Artvin'de, spor olarak biz güreşi bilirdik. Ortaokulda okurken babası memur olan komşu illerden gelen bir arkadaşım futbol oyununun çok heyecan veren bir spor olduğunu anlatmıştı. Anlatısı bana pek ilginç gelmemişti.

İlimizde düğünlerde, bayramlarda kıran kırana karakucak güreşleri yapılır. Şimdi bile aynı gelenek devam ettirilmektedir. Hatta kar üstünde bile Artvin'in kurtuluş günü 7 Martta güreşler yapılıyor. Davul zurna ile güreş havalarının çalınması bu Ata sporunun sevilmesinde önemli bir etkidir. Güreş havaları çalınırken güreş severler yerinde duramaz, heyecanla meydana çıkıp bir an önce güreş yapmak isterler. Güreş havası duyduğum da benim de kalp atışlarım hızlanır...

Trabzon'da, okulun tatil günlerinde cebimde harçlık olduğu zaman biricik eğlencem sinemaydı. Sinemaları dolanırken şehir içinde tur atan taksicilerin maça maça diye seslenip stada müşteri beklediklerini duyardım. Okulda üç yıl boyunca hiç maç izlediğim olmamıştır. Okulda voleybol ve masa tenisi oynardım.

Okul bitti. Doğu Karadeniz Bölgemizin sıra dağlarının diplerinde Trabzon'un bir köyüne atandım. Sahilden uzak, yolu olmayan, okulun bir yıl önce açıldığı bir garip köyde çalışacaktım. Trabzon, yurdumuzun önemli bir kültür kenti... Her gün gazete okumak, kütüphaneden yararlanmak, sergileri ziyaret etmek hep olasıydı. Ve bir elin parmaklarından çok sinema salonlarına sahipti benim en sevdiğim, şen insanların kenti Trabzon...

Yetmişli yılların henüz başındayız. Köy her türlü olanaktan yoksun. Yakınıımızda bir nahiye vardı hafta sonları arkadaşlarla bulduğumuz. Ne gazete, ne kütüphane hak getire! Okulu açan arkadaşlar bir yıl çalışıp başka ilçeye atanmışlar. Köyün iki öğretmeni aşırı futbol tutkunuymuş. Köy gençlerine futbolu sevdirmişler. Futbola ilgim olmamasına karşı gençlerin maçlarına ilgi duymaya başladım. Yapacak başka hiçbir etkinlik yok...

Hafta sonları yakınıımızdaki nahiyeye gidip arkadaşlarla buluşur zaman zaman da futbol oynardık. Okulum yamaç bir araziye kurulmuştu. Futbol oynamaya uygun bir alanı yoktu. Sadece ormanlık bir yerde küçücük bir düzlük vardı. O düzlükte futbol oynama, spor yapma duygularımızı tatmin edebiliyorduk.

Yetmişli yıllarda Trabzonspor fırtınası esmeye başladı. Bu fırtına tarif edilecek cinsten değildi. Takım

birinci ligde büyük küçük takım dinlemeden hepsiyle başa baş mücadele ediyordu. Lige çıkışının ilk yılı Fenerbahçe Takımını kupadan elemiş, kupa finalinde Beşiktaş'a kaybetmişti. Biz öğretmenler de etkileniyorduk Trabzonspor'un başarılarından. İyi birer fanatik Trabzonspor seyircisi olmuştuk. Hafta sonları bir minibüse dolduğumuz gibi maça gidiyorduk.

Sene sonu yaklaştı. Takım liderliği zorlar duruma geldi. Şöyle ki, lider Fenerbahçe ile aralarında sadece bir puan vardı. Ve Fenerbahçe Trabzon'a gelecekti. Trabzonspor maçı alırsa liderlik koltuğuna oturacaktı. Hayali bile insana hoş gelen bir olgu yaşanıyordu ilde.

İlkbahar yaklaştığında eşimi memleketime götürür tekrar okuluma dönerdim. Eşim anne-babama yardımcı olurdu köy işlerinde. O yıllarda babamın sürüsü, sığırları yerli yerindeydi. Aynı mutat olayı yine gerçekleştirdim. Eşimi memlekete bırakıp hafta sonu oynanacak asrın maçına yetişecek biçimde Trabzon'a döndüm. Pazar günü maç oynanacak. Aynı biçimde minibüsle gelecek arkadaşlarla buluşup maçı izleyip okullarımıza döneceğiz.

Benim kaldığım otel Fenerbahçelilerin aldığı otelden hayli uzaktı. Trabzonspor taraftarları sabaha kadar Fenerlilerin otelinin önünde davul çaldılar. Amaç malum. Rakip takımın moralini bozmak, maça uykusuz yorgun çıkmalarını sağlamak...

Sabah erkenden kalkıp stada yürüdüm. Daha saat 06.00'da bilet satışları bitti. Arkadaşlarımla buluşmadığım gibi bilette alamadım. Biletlerin çoğunun günler önce komşu illere satıldığını duyduk. Büyük maç kaçırılmazdı. Maaşımın 1/9'u para ödeyerek kara borsa bilet alıp stada girdim. Ve saat 09.00'da stadın kapıları kapatıldı. Maç saat kaçta diyeceksiniz. Başlama saati: 16.00...

Saat 06.00'dan itibaren statta idim. Uzun söze ne hacet, maç bitinceye kadar 12 saate yakın süre maç için zaman ayırmıştım. Sonucu söyleyeyim Trabzonspor maçı 1-0 kazanıp liderliğe yükseldi. Kalan maçları da kazanarak futbol tarihimizde ilk kez şampiyonluğu İstanbul'dan Anadolu'ya taşıdı. Bu olay futbol tarihimizde katkısız bir devrimdi.

Maç bitince aynı gün arkadaşlarla buluşup geç saatte köye, okuluma döndüm. Yorgun argın otururken bir durum muhasebesi yapıp o günkü yaptıklarımı akıl terazisine koydum. Yarı aç, yarı tok yarım gün sadece simit yiyerek statta zaman öldürdüm. 22 futbolcunun koşuşturmasını izleyerek kendi adıma spor yapmış mı oldum? Elbette hayır.

İyi bir seyirci boks seyircisi olacağına, kötü bir boksör ol! Dayak ye! Hayatı seyretmek yerine in sahaya savaş. Bu sözün çeşitli sürümleri vardır. Aynı temaya matuflar. Bu söz o malum yıpratıcı geçen uzun maç izleme gününden sonra kendime kılavuz ettim. Bir daha maç izlemedim. Ha bu arada sporun dışında mı kaldım. Elbette hayır. Zaman ve mekân elverdiğince spor, futboldur voleyboldur ucundan kenarından hayatımın olmazları arasında yerini aldı...